

על החיים בצל המילכוד

מילכוד לא בהכרח קשור לאשם או לחף מפשע
הוא קשור לאובדן עולמך

תקציר הדברים

כתב לי חבר, ד"ר ד.ג. (פילוסוף של המדע) שאת דבריו אני מכבד:

"המדע שהתבסס מאז המאה ה-17 ועד ימינו מבוסס על ניתוח מקרים פרטיים מעטים והסקה מהם של חוקי טבע, דהיינו, אמירה על כלליות המציאות. שיטה זו קרויה אגב, לוגיקה אינדוקטיבית ויש בה בעיות לא פשוטות, אבל זה מה יש. החיבור שכתבת מבוסס כמובן על המקרה הפרטי שחווית, אולם לדעתי, רצוי שיחרוג מהפרטי ויגיד משהו כללי על מציאות חיינו מתוך אותו פרטי, שמטבעו הוא מוגבל. אלא אם כתבת רומן, דהיינו ספרות אמנותית. זה עניין אחר."

ובכן, זה באמת מה שכתבתי. וזה הכי רחוק שיכול להיות מרומן... זה הרבה יותר קרוב לטרגדיה יוונית... אלא, שלא עסקינן ביוון העתיקה, אלא, במציאות היומיומית שלנו, כאן, במדינת ישראל של המאה ה-21.

כל מה שכתבתי, לא יהיה דומה בכלל לדברים אחרים שכתבתי בשנים האחרונות. זה לא מותחן או רומן וגם לא חיבור אחד ארוך ומסודר לוגית, בכלל לא. כן כתבתי קטעים, בכל יום, או בכל שבוע, בהם יהיו המחשבות שעברו לי בראש באותו זמן וגם יהיו שם הדברים האמיתיים, הרלוונטיים שממש קרו. ולא בהכרח יש רצף או קשר בין הקטעים. אבל, אתם תראו, שלפחות כל מה שכתבתי באותו יום יהיה קוהרנטי לכשעצמו...

הטרגדיה המדוברת היא כתב האישום הפלילי שהפרקליטות הגישה נגדי והמשפט הנגזר ממנו. כתב האישום הדפוק הזה הוגש לפני כחמש שנים (!) והמשפט מתנהל בשנתיים האחרונות. כתב האשום הזה הוא עלילה אחת מטומטמת ומופרכת כפי שעוד תבינו היטב. אני מבטיח!!!

אז מה מחריג את החיבור הזה מהענין הפרטי שלי ועושה אותו לכללי, כזה שיש בו אמירות על מציאות חיינו, כמו שמבקש חברי שיהיה? אני אגיד. שני דברים עיקריים.

האחד, אתם תראו כניסה לתוך הנפש של בן אדם מיוסר וחסר אונים, בצורה שהוא, ואולי גם אתם לא חוויתם קודם, שלא ידעתם שאפשר בכלל. אז זה יהיה מענין, אני חושב, בפני עצמו. אפשר יהיה ללמוד עד לאן אפשר להגיע, להידרדר אם תרצו, על מה כבר אפשר לחשוב, ואיזה פתרונות יש ולאיזה בעיות. עם דוגמאות.

והשני, ואף ממש יותר חשוב, הוא, שכזה דבר יכול לקרות לכל אחד מכם! ואז, או אז, אתם נופלים לזרועות מנגנון הצדק של מדינת ישראל. ואיזה מנגנון ואיזה צדק...

זה מתחיל במשטרה וממנה זה עובר לפרקליטות. הראשונים, חוכמה היא לא המאפיין האופייני שלהם. בוודאי לא ברמות הנמוכות שם (ראיתם פעם בוגר תיכון שהמשטרה היא יעד חייו?)

והשניים, זוהי הפרקליטות. והם דווקא כן חכמים. הם מלומדים ומשכילים! אמה מה? הם חכמים להרע! והם אומרים - "למה לזבזב זמן על האמת כשאפשר להמציא אותה?" זוהי סיסמתם! ולא אני המצאתי את המשפט הזה!

ובעיקר – רק "אל תבלבלו אותם עם העובדות!" וגם את המשפט הזה לא אני המצאתי... אני רק הייתי שם, הנאשם הדפוק... הבנתם???

הפרקליטות היא זאת שכותבת את כתב האישום והיא מגינה עליו בחרוף נפש בדיוק לפי שני העקרונות שציינתי! ואין להם בעיה של זמן וגם לא של כסף... וגם לא של האמת... אתה הבנת את זה ברור?
לא צדק ולא נעליים! ("תיקח את עו"ד X, היא נהדרת, היא תיקח לך את הבית אבל תתן לך את החיים..." מקרה שהיה... לא שלי). מה שהמשפט הזה אומר הוא, ותפנימו היטב, שלא חפותו של אדם תכריע, אלא, מיומנותה של עורכת הדין שלו! ואת זה אני דווקא יודע היטב!!!
אז על כל זה ועוד קצת, כתבתי. עם הרבה דוגמאות. חדרתי לעומק הכליות שלי וגם לנבכי המוח. הגעתי למקומות כאלו שלא ידעתי שיש. אתם תקבלו מושג, כמו שאני קיבלתי, מהם "עינויי דין", רק בלי הכסף ובלי העינויים....

כמה ימים אחרי סיום המשפט, אחרי שחזרתי לעשתונותי, קראתי, וחזרתי וקראתי את הכרעת הדין של כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח. הנה ארשום (ואני מעתיק בנאמנות) כמה משפטים משם:

**"בפתח הקראת הדין הנני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם, זיכוי מלא ומוחלט, מבצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום."
"הספק בדברי המתלוננת הגיע לגבולות שאין לו עוד לאן להתגבר אל מעבר להם"....
"עדות הנאשם ניתנה באופן רציף ועקבי, וברור לי שהוא תאר את האירועים כפי שהתרחשו בפועל, ואני נותן אמון מלא בדבריו..."
ויש עוד –
"לא ניתן לקבוע ברמת וודאות כלשהי, שהמעשים שהיא (המתלוננת) ייחסה לנאשם, אכן התרחשו! הסבירות לכך קטנה יותר מהסבירות שהן דווקא לא התרחשו!"...
"דברי המתלוננת לא הוכחו אפילו ברמת ההוכחה הדרושה במשפט אזרחי שהיא רמה נמוכה בהרבה הדרושה להוכחה במשפט פלילי"....**

אז כל זה אמנם הוא טוב ויפה, אבל, האם, אחרי חמש (!) שנים של עינויי דין (ועל זה כתבתי את החיבור הענק הזה) זה מה שיחזיר אותי למסלול החיים הנורמלי שלי? בחלום!!

יש לי שאלות, יש לי מחשבות והרהורים ואני, כרגיל, אכתוב את זה.

דבר ראשון, אני רוצה להגיד, אחרי שקראתי, וחזרתי וקראתי (35 עמודים) את קביעותיו של כבוד השופט בהכרעת הדין הוא, שאני מלא התפעלות מיכולת הניתוח שלו, מהראייה הרחבה, מאיך הוא מסתכל ובוחן דברים לעומקם, איך הוא רואה גם את מה שלא נאמר. אני גם חייב וגם רוצה להגיד שאהבתי מאד את צורת ויכולת הכתיבה. ובלי שום התנשאות. אהבתי אבל, לדאבוני, נשארתי עם כמה שאלות, כאלו, שלמרות ההגיון הפנימי שלהן, ייתכן שחוסר ההשכלה שלי במשפטים הוא זה שגורם לי לשאול אותן. ובכל זאת, אני חייב לשאול. הן בנפשי. אז אני אשאל.

בכתב האישום, זה הרי הניר שבו מוגדרת "אשמתי", נכתב כי "הנאשם חכה/פגש את המתלוננת ליד תחנת האוטובוס ברדתה מההסעה", ושם התנהל ה"אירוע", נשוא האישום, (ביקש חברות, משך, מישש) ובכל זאת, במהלך כל עדויות התביעה לא נשמעה על כך אף מילה, ולו אחת (!). שאלתי הנובעת מכך היא, מדוע אין לכך שום התייחסות בהכרעת הדין? האם התביעה לא צריכה להוכיח, ועוד מעל כל צל של ספק, את מה שכתוב בכתב האישום שלה עצמה?!

השאלה הזאת מקבלת משנה תוקף מאחר וב"סיכומי התביעה", זה בדיוק (!) מה ששוב כותבת הפרקליטה התובעת, וזאת, אחרי שכל העדויות כבר נשמעו, והנה, שם, בסיכום, המשפט המסוים הזה חוזר ובמדויק, שוב (!), כאילו לא היה משפט.... ועל הניר הזה, שוב, חתומה, בנוסף "סגנית בכירה".... (כמה נתערב שהיא לא קראה אף מילה?)

והשאלה הזאת שלי אף מקבלת עוד חיזוק מכך, שלמעשה, ושימו לב - כל המשפט שהתנהל התייחס בכלל לאירוע אחר (!). לגמרי (!) כזה שמתרחש במקום מרוחק מאד, ושונה, כשאותו אני הוא זה שדווקא סיפרתי, כבר בעת שמסרתי את עדותי הראשונה במשטרה, כאשר באותו זמן לא ידעתי בכלל מי המתלוננת. אז כאמור, ובהמעטה, מפליאה אותי חוסר ההתייחסות לכך.

כי לכן, אם כבר הפרקליטות מאמצת את דברי (שזו הגירסה שלי) באשר למיקום האירוע, אז למה היא לוקחת רק את החלק הזה, שנוח לה, מגרסתי ומתעלמת מכל היתר? ולא סתם מתעלמת, לא טורחת במשך 4 שנים (!) אפילו לחקור, ולו קמטץ ממנה, מהגירסה הזאת? אז אני את התשובה לשאלה הזאת מצאתי כבר מזמן, בספרים שקראתי, בדברי עורכי דין ידועים ובפסקי דין ובתחקירים לא מעטים. והתשובה המכאיבה היא זאת – הפרקליטות אומרת: "את דעתי כבר קבעתי, אז אל תבלבלו אותי עם העובדות" ואין לי זכויות יוצרים על המשפט הזה. יש והראיתי כאן דוגמאות לכך כמעט מדי שבוע.... ומאחר ואני למדתי את זה על בשרי, ובדרך הקשה יש לאמר, הרי אין לי ספק שכבוד השופט מכיר את התופעה הזאת הרבה יותר טוב ממני, ובכל זאת הוא מתייחס לזה בקלילות מה. הוא אמנם אומר שזה נכון, אבל, זה לא נורא... (לא במילים שלי)...

בעיניים שלי ובמחשבותי, זה, זאת, הגירסה שלי, זה הדבר הכי חשוב באמת. יותר חשוב אף מחוסר אמינותה של המתלוננת. גם בהכרעת הדין זה כתוב פחות או יותר כך. כי את הזיכוי קיבלתי גם מהיות גירסתי, בעיני כבוד השופט, אמינה וסדורה וגם מהיות גירסתה של המתלוננת ההיפך בכל המובנים. ולכן, אני קיוויתי בכל ליבי, שבהכרעת הדין, העובדה הזאת, זאת שמציגה את הרשלנות ואת הזחירות ואת חוסר האחריות של הפרקליטות, שהעובדה הזאת תקבל ביטוי מהדהד. כי זה הרי ברור, ולא רק לי, שאם בדיקה כזאת היתה נעשית, ובהתחלה, לא היה נכתב כלל כתב האישום הזה ולא היו מענים ומייסרים אותי חמש (!) שנים, לעזעזל! אז את ההסבר, אולי, להתנהלות הפרקליטות, נמצא בקטע הבא.

כתבתי שאני מייצר על ההתנהלות הסלחנית של כבוד השופט לעדותה של השוטרת שהיתה, ושוב לא רק לדעתי כמובן, מתחת לכל ביקורת בכל קריטריון. היא ממש שיקרה (בהתייחסותה לכלב שלי למשל, אבל, לא רק), ממש שיקרה. שוטרת מעל דוכן העדים! ועוד בקטע ממש רלבנטי! אך בעיקר היה ברור, מהשימוש שעשתה במילה "קורבן", בהתייחסותה למתלוננת, מילה שהיא חזרה עליה שוב ושוב במהלך דבריה. מובן היה, שהיא חרצה כבר מזמן, מההתחלה בעצם, את דיני - אז "אל תבלבלו אותי עם העובדות"... וכבר אמרתי את זה פעם? אז למה היא צריכה לבדוק, או חס וחלילה עוד לחקור את הגירסה שלי... לכן, אני חושב, שבפרקליטות, שמורכבת מעורכי דין, אנשים מלומדים ומשכילים ללא ספק, אלו הממונים על הפרקליטה במשפט שלי, היו צריכים לשים לב בעצמם (!) לחוסר המקצועיות, לדעתה המוקדמת ולרוע הלב שלה. והרשו לי להיות ציני לרגע ולהגיד, אולי לשאול, מה באמת, ובסתר לבה... חשבה לעצמה התובעת, הפרקליטה, כשהיא שמעה את השוטרת הזאת משקרת ומתפתלת על דוכן העדים כשנשאלה על ידי עו"ד תמי אולמן, שוב ושוב מדוע לא מצאה לנכון לבדוק את הגירסה שלי... ועוד אני יכול להמשיך ולשאול, מה חשבה התובעת לעצמה כשהיא שמעה בפעם הראשונה את הגירסה שלי... ראו על הפנים שלה...

לכן, בשביל השקט הנפשי שלי, ובעיקר בשביל הילדים והנכדים שלי, רציתי לראות יותר התייחסות, או אולי אגיד דווקא פחות, סלחנות אליה ואל עדותה בהכרעת הדין. ולא שמעתי. אכזבה.

עד פה, פחות או יותר, ההתייחסות שלי למה שחסר לי בהכרעת הדין. רק זיכרו שאני כותב כאן רק את מה שחסר לי, שזה בעיקרו **כתב האי שום שלי נגד הפרקליטות והמשטרה**. יש הרבה מאד קטעים בהכרעת הדין שעשו לי אור בעיניים!

אבל, יש עוד "משהו" בהכרעת הדין והוא כמובן הזיכוי. והוא לא סתם זיכוי, אלא, "זיכוי גמור ומלא", וכמו שאמרו לי שם ים הכתבים והצלמים שחיכו שם - "אין דברים כאלו"....

ו"המשהו" הזה, תאמינו לי, קוראים לו, לה – עו"ד תמי אולמן. חמש שנים אנחנו ביחד. והיא מזכירה לי את אומני הקונגפו שמאמנים, בחורים צעירים, מאמנים אותם בסודות הכרעת היריב, בסודות השליטה העצמית, בסודות המכה המכרעת בזמן הנכון ומתי היא באה... מעולם לא אמרה לי "יהיה בסדר, אל תדאג", ואני השתגעתי. לא עצמתי עין הרבה לילות...

לפעמים, ברגעי "חולשה" אחרי יום בבית המשפט, אמרה/שאלה אותי "היה טוב היום אה?!"

הייתי שולח לה מייל, מחכה לעידוד... ותשכחו מזה.... "תמשיך לחיות", וזה!!!

אבל, בבית המשפט, כשהיא חוקרת עדים ועדות ב"חקירה נגדית", אתם לא רוצים להיות העדים!!!

התובעת, זאת מהפרקליטות, העלתה לדוכן העדים שורת עדים ארוכה: המתלוננת, אביה, עובדות סוציאליות, אם הבית, שני שוטרים שהיו אחראים על מסדר זיהוי, וכמובן את השוטרת שהזכרתי קודם. והיא, התובעת, גרמה להם לספר, אבל רק את מה שהיה נוח לה, לפרקליטה, התובעת אותי... ושם, על דוכן העדים, כל (!) העדים, כולל המתלוננת, שאותה במיוחד חקרו במשטרה שעות ארוכות (מפני שהיא לא אמרה שם מיד את מה שהם רצו לשמוע!), כל העדים "סיפרו סיפורים". וגם השוטרים! ואני ישבתי ושמעתי והתפלצתי!

ואז באה עו"ד תמי אולמן וקרעה אותם, את כולם, לגזרים, גילתה את ערוותם ואת כל שיקריהם, לפעמים מתוחכמים, לפעמים פחות...

אמר כבוד השופט: " בהתחלה, אחרי ששמעתי את המתלוננת האמנתי לה, אחר כך, אחרי ששמעתי מה תמי עושה, הבנתי שלא כך הם פני הדברים, לכן זיכיתי אותך".

אז עכשיו הנה הסייפא של כל הדברים האלו שכתבתי. חומר למחשבה. אני זוכיתי לא מפני שמישהו בדק את הגירסה שלי. אותה פרקליטות/משטרה **שלא חקרו אותי מעולם (!)**, הם אף אלו **שלא בדקו ממש את הגירסאות של העדים שלהם עצמם (!)**. ולא תאמינו שאחרי 4 שנים (!), **לפתע**, הפרקליטות ביקשה מהמשטרה לחזור ולחקור עוד דברים ודווקא, ושוב, מאותם עדים! לא חס וחלילה את גירסתי.... הרי כל ילד הבין מהי "החקירה הנוספת הזאת".

אני זוכיתי בגלל היכולות של תמי אולמן! מפני שתמי אולמן האמינה לי. וכמובן ובעיקר אני זוכיתי בגלל שתמי אולמן השכילה לראות ולהבין, ובעיקר להראות, איך העדים של התביעה מסתבכים ומשקרים, כולל השוטרים. וכמובן היכולת וההבנה שלה איך להראות את זה לכבוד השופט.

אני מקווה שמי שקורא את זה יבין עכשיו היטב ובוודאות, את משמעות המשפט – **"את דעתי גיבשתי ואל תבלבל אותי עם העובדות!"** שהרי לולא היה לי את תמי אולמן הייתי נשלח לבית סוהר!!! **לולא היה לי את תמי אולמן, לא מפני שאני לא אשם!!!** אתם מבינים את משמעות הדבר הזה?

זהו. עד כאן. שאלתי את שאלותי. ולא שאני מחכה שמישהו ייתן לי תשובות..

ליבי ליבי עם מי שיואשם במשהו והוא לא מכיר את תמי אולמן.
ליבי ליבי עם מי שמאמין במשטרה ובפרקליטות של מדינת ישראל.

דן רוגל
יולי 2017

ההתחלה, של הכתיבה, בסוף ינואר 2016